

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobců: **a) Z. S. 6, a b) Občanské sdružení „Pro Hanspaulku“**, se sídlem Matějská 2370/2, Praha 6, oba zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2012, č. j. S-MHMP 875702/2011/OST/No, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Apartments Prague 6, s. r. o., se sídlem 14. října 1307/2, Praha 5, zast. JUDr. Veronikou Ordnungovou, advokátkou se sídlem U Ladronky 1145/42, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2013, č. j. 10 A 89/2012 – 108, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2013, č. j. 10 A 89/2012 – 108, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2012, č. j. S-MHMP 875702/2011/OST/No. Tímto rozhodnutím žalovaný na základě odvolání žalobců a dalších osob částečně změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby ze dne 22. 6. 2011, č. j. MCP6 058575/2011, sp. zn. SZ MCP6 010027/2011/OV/Kot (dále jen „územní rozhodnutí“), jímž byla na základě návrhu stěžovatele umístěna stavba „Bytový dům Vila Vista“ (dále jen „stavba“). Ve zbytku žalovaný územní rozhodnutí potvrdil. V kasační stížnosti stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku.

Stěžovatel uvádí, že v důsledku zrušení rozhodnutí žalovaného by mohla být zpochybněna platnost certifikátu autorizovaného inspektora Jaroslava Čecha ze dne 16. 7. 2012, č. j. 120701 (dále jen „certifikát autorizovaného inspektora“), na jehož základě probíhá

stavba. Zrušení rozhodnutí žalovaného bylo podkladem pro vydání uvedeného certifikátu. Bylo-li by zpochybněno právo stěžovatele realizovat stavbu, musel by na ní přibližně na tři roky přerušit práce a vznikla by mu újma spočívající ve zmaření investice v řádech několika miliónů korun, což představuje nepoměrně větší újmu, než kterou by nesli žalobci či jiné osoby. Doposud stěžovatel proinvestoval 65 miliónů Kč. Pokud by tyto prostředky stěžovatel měl na termínovaném účtu, vydělal by na úrocích za tuto dobu zhruba 7 800 000 Kč. Další újmu stěžovatel spatřuje v nemožnosti užívat stavbu v plánovaném termínu dokončení, smluvních sankcích ze strany dodavatelů apod. Případné zastavení stavby by bylo v rozporu s veřejným zájem, neboť rozestavěná stavba s sebou nese několik negativních důsledků spočívajících ve zvýšené prašnosti, bezpečnostních rizicích na opuštěném staveništi, estetickém aspektu dané obytné čtvrti a pozastavení náhradní výsadby dřevin určených k zachování biotopu v místě se vyskytujícími živočichy. Z uvedených důvodů má stěžovatel za to, že by jeho kasační stížnosti měl být přiznán odkladný účinek.

Kasační stížnost nemá podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „s. ř. s.“) odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Novelou soudního řádu správního, provedenou zákonem č. 303/2011 Sb., došlo s účinností od 1. 1. 2012 ke změně právní úpravy podmínek pro přiznání odkladného účinku žaloby v § 73 s. ř. s. Podle nového znění § 73 odst. 2 s. ř. s. lze žalobě přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Na rozdíl od předchozí právní úpravy tak již není nutné prokazovat tzv. nenahraditelnou újmu žalobce (resp. důvodnou obavu její hrozby), ale nepoměr mezi újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Přiznání odkladného účinku nesmí být současně v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku uvádí, že mu hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, z důvodu možného zpochybnění certifikátu autorizovaného inspektora, na jehož základě probíhá realizace stavby. V případě zastavení prací na stavbě se stěžovatel obává hrozící finanční újmy a dalších negativních jevů spojených s rozestavěnou stavbou.

Stavební úřad v posuzované věci vydal rozhodnutí o umístění stavby dle ustanovení § 79 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), jímž byla umístěna stavba stěžovatele. Toto rozhodnutí bylo následně napadeno odvoláním, žalobou u městského soudu a kasační stížností. Výše uvedená tvrzení stěžovatele o újmě, která mu zrušením územního rozhodnutí hrozí, jsou všechna opřena o případné zrušení certifikátu autorizovaného inspektora. V důsledku toho by stěžovatel musel zastavit realizační práce na stavbě.

Uvedené argumenty stěžovatele pro přiznání odkladného účinku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnými, neboť stěžovatel smísl v návrhu na přiznání odkladného účinku dvě rozdílná řízení. V projednávané věci se jedná o rozhodnutí o umístění stavby, které je ve stavebním zákoně upraveno v dílu 4, Hlavy III, části třetí nazvané „Územní plánování“.

pokračování

Stěžovatel však svá tvrzení opřel o důsledky, které by mohly nastat v případě zpochybnění platnosti certifikátu autorizovaného inspektora. Tento certifikát představuje specifický způsob povolování provádění staveb namísto stavebního povolení. Upraven je v ustanoveních o zkráceném stavebním řízení, konkrétně v části čtvrté pod názvem „Stavební řád“, Hlavě I, dílu 1. Již ze samotné systematiky stavebního zákona vyplývá, že územní řízení a stavební řízení jsou na sebe sice obvykle z časového hlediska navazující, avšak jinak zcela samostatná správní řízení. Předmětem těchto řízení jsou vzájemně odlišná práva a povinnosti účastníků řízení. Rozhodnutím o umístění stavby se vymezuje území, na němž bude stavba situována včetně její základní charakteristiky a některých dalších obecných podmínek pro umístění stavby. Naproti tomu na základě certifikátu autorizovaného inspektora při splnění dalších zákonných podmínek může stavebník provést stavbu pouze s podmínkou oznámení záměru stavebnímu úřadu stavbu fakticky realizovat. Tím je zákonem specifickým způsobem nahrazena potřeba vydání stavebního povolení. Nejvyšší správní soud již dříve dovodil, že *„stavební zákon obsahuje relativně samostatnou úpravu několika druhů řízení, která na sebe v procesu realizace výstavby mohou navazovat, a to z chronologického hlediska i míry obecnosti směrem od činnosti plánovací (územní plánování), přes problematiku umísťování již konkrétních staveb v územním řízení pro stanovení podmínek jejich realizace ve stavebním řízení. Jednotlivá řízení jsou završována samostatnými správními rozhodnutími (popř. opatřeními obecné povahy), která jsou samostatně způsobilá soudního přezkumu. Bylo by též v rozporu s požadavkem právní jistoty, pokud by byl účastník správního řízení oprávněn v řízení brojít proti závěrům, které vyplynuly z řízení jiného a fakticky tak drogovat předchozí pravomocné správní rozhodnutí“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 54/2011 – 344, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Z výše uvedeného dále vyplývá, že územní rozhodnutí není podkladovým rozhodnutím pro stavební řízení, jak tvrdí stěžovatel, neboť je samostatným správním rozhodnutím ve smyslu § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění platném pro projednávanou věc (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 As 69/2012 – 33).

Stěžovatel opřel své důvody o možnost zpochybnění certifikátu autorizovaného inspektora, v důsledku čehož by musela být realizace stavby pozastavena. V posuzovaném případě je však vedeno řízení proti územnímu rozhodnutí, jímž byla stavba umístěna. Zrušení tohoto rozhodnutí nemá automaticky vliv na platnost vydaného certifikátu autorizovaného inspektora, na jehož základě probíhá vlastní výstavba. Stěžovatelem uváděné situace by tedy mohly nastat pouze v případě zpochybnění certifikátu autorizovaného inspektora.

Nejvyšší správní soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že stěžovatel netvrdil a neprokázal hrozící újmu, která by mu mohla nastat v důsledku výkonu či jiných právních následků napadeného rozsudku. Stěžovatelem uváděné důvody se vztahovaly k důsledkům, které by mohly nastat jedině v případě zpochybnění platnosti certifikátu autorizovaného inspektora a nikoli v případě zrušení územního rozhodnutí, jak tomu bylo v posuzovaném případě. V projednávané věci nebyly zjištěny a prokázány důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 73 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud proto návrhu stěžovatele nevyhověl.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu